

ημέραν έχουσι καιρόν ἀναπαύσεως, καὶ οἰκιστῆς διασκεδάσεως, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, τὰ ὅποια εἰς τῶν ἀτχολῶν τῆς ἐβδομάδος· εἶτιν ἀποχωρισμένα, θύναται νὰ ᾤσιν ὁμοῦ. Ὁ ἐν Παιδοτροφίῳ καὶ δι-
 νεται νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ πατρικῇ του οἰκίᾳ καὶ παλαιός τις φίλος τῆς οἰκογενείας δέ-
 χεται αὐτόθι τὴν Κυριακὴν του, διηγούμενος διαφόρους ἱστορίας, καὶ διασκεδάων νέους καὶ γέροντας μετὰ διάφορα παιγνίδια.

Τὴν Κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν οἱ πολῖται δι-
 σκορπίζονται ἐκ νέου εἰς τοὺς παραδείτους (parks) καὶ τὰς περὶ τὴν πόλιν ἀγροτικούς οἰκίας, ὅπως ἀναπαύονται τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ ἀπολαύονται τὴν ὠρτικὴν θέαν τῶν ὑπὸ τῶν ἡλικῶν ἀκίων διατερωμένων συσκίων περιπέτων. Δύνανται οἱ φιλοκατήγοροι νὰ εἰπωσιν ὅτι θέλουν περὶ τῶν ἀγροτικῶν δικασκιδάσιων τῶν κατοικῶν τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ εἶναι λίαν κῆρυξον νὰ βλέπῃ τις τὸν πτωχὸν αἰχμαλωτὸν τῆς πολυανθρώπου καὶ κοινοτροφίου πόλεως τοῦ Λονδίνου δυνάμενον ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος νὰ βίβηται ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ κόλπου τῆς φύσεως. Ὁμοῦ καὶ μετὰ τέκνον, ἀποδιδόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του. Ἐκείνοι δὲ οἵτινες κατὰ πρῶτον κατασκευάζουσι τοὺς ὠρτικούς τοὺτους παραδείτους, καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ταύτας ἐξοχὰς, αἱ ὅποια περιεκλύουσι τὴν ἀπέρουτον ταύτην μητρόπολιν, συνήργησαν οὐχ ἤττον εἰς τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ἡθικὴν τοῦ λαοῦ αὐτῆς, ὅσον καὶ οἱ ἐξοδύσκοντες πρὸς κατασκευὴν Νοσοκομείων, φυλακῶν καὶ Μοναστηρίων.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Θ Ν Μ.

ΑΠΟΛΕΣΘΩΝ ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗΣ.

Διάγων εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐγνωρίσθη, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστηθίου φίλου μου Φερνανδέζου, μετὰ τινος ἀρχαίου στρατηγοῦ Ἰσπανοῦ, σεβαστῶν καὶ ἐπίσημον λείψανον ὄλων τῶν πολέμων καὶ ἐπαναστάσεων οἵτινες ἐπὶ ἡμῖσιν αἰῶνα κατεμάστισαν καὶ κατηρήμωσαν τὴν χερσόνησον. Ὁ Δὸν Καστάνος, (τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ δὲ μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, τὸ ὄνομα τοῦ γνωρίου μου, ἐξαιρετικῶν πολλῶν πατρωνυμικῶν, ὡς Νουβέζου, Δοπέζου καὶ ἄλλων, τὰ ὅποια κατ' ἀρέσκειαν, προτέθειται,) εἶχε συνάμα φυσιογνωμίαν ἀξιοσημείωτον καὶ χαρακτηριστὰ ἀξιοπερίεργον. Τὸ πρόσωπόν του ἰσχνόν, φέρον ὅτινα ὀστώδη καὶ κυρτήν, μὴ λα ἐξέχοντα, περιφέρειαν γωνιώδη, εἶχεν ἐκφρασίαν αὐστηρᾶς τιμιότητος καὶ ἀλαζωνείας σκυθρωπῆς καὶ βαθύμου, ἥτις παραδόξως συνεβιάζετο μετὰ τὸ ζωηρὸν καὶ ἀγρίον βλέμμα του, τὸ διαλάμπον ἐκ τῶν μικρῶν καὶ κίλων ὀφθαλμῶν του, θεθυσιμένων ἐντός ἐξέχοντος τόξου τῶν ὀφθαλμῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν χαρακτήρα του, λέγομεν ὅτι ἦτο Δὸν Κισώτ ὁ σκεπτικὸς,

Ἐθουσιαστῆς ἄπειρος, ἐστερημένος πάσης εὐκαμψίας πνεύματος καὶ συμπεριφορᾶς· ὑπερήφανος εἰς ἄκρον καὶ μεγάλην ἔχων ὑπὲρ τῆς ἀξίας του ἰδέαν ὥστε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἠδύνατό ποτε νὰ παυχθῇ, ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς μας ἐπρεπεν ἀρέυτως νὰ καίζεταί ἀίσιπτα καὶ πραγματικῶς οὕτω συνδίκαιε. Διὰ τοῦτο φθὰς εἰς τὸ τέρμα πολυταράχου σταδίου, τὸ ὅποιον τὸν εἶχε βίβει εἰς γῆν ἐξορίας, περιωρίζετο, φοβούμενος μὴ πάθῃ χειρότερον, εἰς ξηρὴν ἀδράνειαν, καὶ ἀμφίβηλε περιπέτων, ὥστε ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖτον διὰ τὴν ἀποτυχίαν του. Ὁ Δὸν Καστάνος, γενναῖος μέχρι θρασυτητος, εὐθύς εἰς τὴν ἰδιωτικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ βίαν, μέγας αὐστηρᾶς ἡθικῆς, εἶχε τηρήσει πάντοτε εἰς τὸν κότυον πρώτωνον δευτερεύον. Καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν του βίον, ὑπηρετήσε πάντοτε ὑπὸ βελθὸν ὑποταλῆ, καὶ τότε διὰ τῶν προτεροημάτων του ὅσον καὶ διὰ τῶν ἐλαττωμάτων του, ἐχρησίμευσεν ὡς τὸ καταλληλότερον ὄργανον ὅπερ ἤθελεν ἐπιθυμᾶσαι πολιτικὸς ἐμπειρὸς ἢ στρατιωτικὸς φιλοδόξος καὶ ἐπιτήδειος.

Εὐκόλως δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτων, ὅτι ἄνθρωπος οἷος ὁ Καστάνος, ἦτο ὀλίγον κατάλληλος εἰς συναναστροφὴν. Μολαταῦτα, τὰ τελευταῖα συμβάντα τῆς Ἰσπανικῆς προσέβαλον τὴν ὑπερήφανον ἐγεμυθειάν του καὶ τὴν τυνήθη του σκυθρωπότητα. Ἀπὸ αἰσθηματοῦχί τότεν φιλεύσπλαγχον, ἀλλὰ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον δικαιολογούμενον ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸ ἐρίζειν ἔρωτος, ἠρεσκόμεθα νὰ τὸν ἀναγκάζωμεν νὰ μᾶς διηγήται ὅλας τὰς ἐκστρατείας, ἐπαναστάσεις, προδοσίας καὶ προκηρύξεις γενικὰς, τῶν ὀποίων ἡ Ἰσπανία ὑπῆρξε δυστυχῶς τόσον γόμομος ἐπὶ δέκα ἔτη καθ' ἑκάστην δὲ τῶ ἐπαρουσιάζομεν νέον ἥρωα, Χριστιανιστὴν, ἢ Καρλιστὴν, προδοτικὸν ἢ ἐσκαρτεριστὴν καὶ τλπ. καὶ τοῦτο πολλάκις μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν ἀκούσωμεν νὰ εἰπῇ μετὰ τὸ ἀπρόχολον φλέγμα του, ἀνυψῶν τοὺς ὤμους.

« Ὅλοι αὐτοὶ εἶσι ραδιοῦργοι.
 — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραζον, κακίστην ἰδίαν ἔχετε, κύριέ μου, διὰ τοὺς συμπατριώτας σας.
 — Ἐγὼ ἄπεκρίνετο μετὰ τὸ σὺνθηδες ἀπότομον καὶ ἀλαζωνικὸν ὕφος του, σκέπτομαι περὶ αὐτῶν ἰδία ὅπως σκέπτομαι περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ἐν γένει.
 — Κάλλιετα! πραγματεύεσθε πολὺ εὐθύνά, καθὼς βλέπω, τὸν πατριωτισμὸν, τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν.
 Ὁ Δὸν Καστάνος μετὰ δέλεοπτε τότε μετὰ ὕφος οὐχὶ τόσον ἀπότομον.
 « Μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, καθ' ἃ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον ἔλαβον μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ, ὀλίγον πατριωτισμὸν καὶ ὀλίγην αὐταπάρνησιν ἀπήνησα.
 — Ἄλλ' ἐν τούτοις, στρατηγέ, νομίζω διὰ τὸν συμπεριλαμβάνατε εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν καὶ τὸν ἐκεῖτον σας, ἐπανελαμβάνων γελῶν διὰ νὰ καταπραῦνω τὴν ἐξάψιν τῆς φιλαυτίας· καὶ μολαταῦτα δύνασθε νὰ πιστεύσητε ἐπὶ ἡμπορεῖ τις ν' ἀπαντήσῃ πουθενᾶ τὴν αὐταπάρνησιν;
 — Ὡ! ὡς πρὸς τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσπανὸς μετὰ τὸ σὺνθηδες φλέγμα του, δὲν γνωρίζω τίποτε.